

Syndebukke

En solid omgang influenza var åbenbart det, der skulle til for at få lov at slippe for Signes evindelige familietamtam. Nicki havde hostet så meget om morgenen, at hun simpelthen ikke havde turdet tage ham med til søndagens kaffe og kage hos svigerforældrene – hendes mor var ved halvdårligt helbred, så hun turde ikke risikere, at han smittede hende.

Måske havde han overdrevet hosten en anelse, hovedpinen var desværre reel nok, så friheden syntes dyrekøbt.

Han var på vej tilbage fra Brugsen, hvor han havde købt Panodil – fascisterne ville kun sælge en 10-pak – kamillete og Strepsils.

Det småregnede, men trafikken var til at overse og forstadskvarterets relative stilhed prisværdig. Det var, for at være ærlig, skønt at slippe lidt af med pigerne, og han håbede, at Signe kom virkelig sent hjem fra besserne. De to små prinsesser havde været fuldstændig oppe at køre hele weekenden. Sådan blev de, hvis der ikke skete noget spændende hvert andet sekund. Det var vel bare børn nu om dage, serviceret i hoved og røv.

Nickis foretrukne passivering var lobotomi med Nintendo, men Signe godkendte desværre ikke metoden. Og hævdede han stemmen bare en anelse, fik han blikket – det frygtede, hævdede bryn – som betød, at han ikke fik lov at røre ved hende i mindst tre dage.

It's hard to be a nisseman, tænkte han og travede duknakket ad det regnvåde fortov.

Og som om alt det andet ikke var nok til at drive en god mand ud over kanten, havde han også sin globetrotter af en møgbror at døjes med. Han var kommet hjem fra Wales for en uge siden og havde sendt en sms om, at han ville komme forbi med en gave.

Nicki havde skrevet, at han var møg syg og ikke orkede det i dag, men Klaes, den spade, svarede ikke tilbage. Nu skulle det lige passe, at han pludselig kom brasende for at læsse et eller andet ragelse af.

Nicki havde virkelig ikke brug for en fjollet, lille figur eller en lighter med bryster på til at minde ham om en rejse, han *ikke* havde været på.

Klaes var så skide heldig med Gry. Det kunne godt være, hun havde en stor røv – uformelig faktisk – men hun var godt nok anderledes end Signe. Nicki ville aldrig få lov at tage fire uger til Wales med en af sine gamle skolekammerater. Han havde været på fucking Mallorca fem år i træk, fordi det var så børnevenligt. Hvad blev der nogensinde af voksenvenligt?

Han prøvede at ringe til Klaes igen, men han svarede stadig ikke.

Nå, nu skulle han bare hjem og have en ordentlig røvfuld Panodil og ligge på sofaen, og hvis det ringede på døren, åbnede han simpelthen ikke. Klaes måtte bare lægge sin gave, hvis det var så vigtigt for ham.

Nicki opdagede, at der længere henne ad fortovet holdt én i en kørestol. Det så ud, som om det var cirka ud for deres hus.

Bare videre med dig, sinke, videre.

Da han kom derhen kunne han konstatere, at jo, fyren sad faktisk lige foran deres hoveddør, som om han var gået helt i stå. Han havde ryggen til. Sad han og sms'ede eller hvad?

Nicki gik rundt om ham og så, at han bare sad og gloede. Han så mærkelig ud. Hans hals bulede ud som en, der havde fåresyge, og han havde et stort modermærke i den ene side af ansigtet, hvor der voksede kraftige hår ud af. Panden var fremstående og øjnene mørke og umælende. Der var vist ikke mange hjemme.

"Hey?" sagde Nicki og prøvede at få øjenkontakt. "Er du okay?"

Manden reagerede ikke, men Nicki havde ikke lyst til at røre ved ham, så han ruskede bare lidt i kørestolen.

"Hvorfor sidder du bare her? Hvor skal du hen?"

Han svarede ikke. Kunne sgu nok slet ikke tale.

Nicki sukkede og kiggede sig rundt. Vejen var fuldstændig øde. Den stilhed, han havde nydt lige før, var ved at udvikle sig til en pine. Der måtte sgu da være en pædagog et eller andet sted. Sådan nogle som ham her kørte ikke bare rundt alene.

Kunne han være rullet væk fra sin passer? Stukket af? Det virkede bare ikke rigtigt, for han så knap nok ud til at kunne bevæge sig.

"Hey, mester," prøvede Nicki igen og klappede ham forsigtigt på skulderen. "Hvor er du kommet fra? Du må da vide, hvor du er kommet fra. Bor du her i nærheden?"

Ikke den fjerneste reaktion. Pis i lommen!

Hvem fanden ringede man til? Han blev nok nødt til at rulle fyren ind i entréen, mens han fandt ud af det, for regnen tog til.

Han rullede ham over dørtærsklen. Kun ind i entréen. Han nægtede simpelthen at tage ham længere. Han skulle bare ikke have det væsen helt ind i huset, der hvor tøserne legede. Han så så beskidt ud og havde underlige, sorte bylder på armene.

Da Nicki havde parkeret ham, faldt han lidt i staver over fyrens udseende. Hold kæft, han så blank ud. Hvordan havde han overhovedet kørt herhen? Det gav ikke nogen mening. Passeren måtte være stukket af fra *ham*. Og en ganske god idé. Det var bare ikke det her pis, man havde brug for, når man havde sådan et hoved på og endelig havde fået lidt sygefri fra familien – det kunne sgu da umuligt være hans ansvar!

Han stak hovedet ud på vejen og kiggede efter den pædagog, men der var ingen.

Var det Falck, han skulle ringe til ...? Nej, det var, hvis det var et dyr.

”Bliv der,” sagde han til fyren og gik ind i stuen for at finde telefonbogen. Måske skulle han bare spare sig selv mere bøvl og ringe direkte til politiet? Ja, det kunne de blive nødt til at tage sig af.

Han hørte et knirk bag sig.

Fandeme om ikke sinken var rullet ind i stuen! Kørestolens mudrede hjul havde lavet to beskidte spor på det kridhvide gulvtæppe. Signe ville få et mindre flip!

Og nu holdt han der bare, som om han var gået i stå igen. Det måtte være sådan, han var kommet derhen til at starte med. Måske lavede han op i små intervaller og gik så i stå igen. Fandtes der sådan en lidelse?

”Se, det var jo ikke så smart, vel,” sagde Nicki irriteret. ”Nu skal jeg ligge og skrubbe tæppet resten af dagen.”

Han rullede ham ud derfra, var ved at eksplodere, men så nu til sin glæde, at der hang et kort og dinglede i en snor fra kørestolen, næsten som et gavemærke.

Måske stod der, hvor han hørte til. Så kunne han sgu ringe og få dem til at hente deres pakke, og så var det ind på sofaen og falde i søvn til noget fjernsyn.

Påskriften var noget anderledes, end han havde forventet:

Hej Brormand,

Tror at du kan trænge til sådan en her.

Men kun til låns, ok?

-Klaes :)

Nicki stod bare og stirrede på kortet i måske et minut. Havde det slået fuldstændig klik for Klaes? Havde han købt en retarderet mand i en kørestol til ham i Wales?? Hvad fanden skulle han bruge sådan en til? Og hvordan kunne det overhovedet lade sig gøre? Man kunne ikke bare købe folk, og man skulle sgu da have et pas for at komme over grænsen.

Han kiggede på kortet igen, søgte efter en eller anden forklaring, der ikke var der.

For pokker da også, Klaes!

Han ringede til broren, men den gik direkte på voicemail. Han prøvede fire gange uden held og skrev så en arrig sms.

Klaes havde fandeme bare at komme og hente sin sinke! Broren måtte vel være parkeret lige i nærheden og morede sig kosteligt nu.

Nicki skulle til at stikke mobilen i lommen, men ombestemte sig og skrev en uddybende sms, hvor han forklarede, at han *aldrig* ville snakke med ham igen, hvis han ikke kom lige nu og afbrød spøgen.

Nicki gik rastløst rundt i entréen og ventede på broren. Han kunne ikke foretage sig andet, før det her lort var ude af verden.

Lort ...

Der hvilede faktisk en temmelig harsk lugt omkring den ubudne gæst. Han havde vel ikke ...?

Jo, han havde fandeme, den lugt kendte Nicki kun alt for godt.

Han burde gemme den til Klaes, men ... var det ondt at lade ham sidde i det? Hvis nu Klaes kørte spøgen rigtig langt ud, og Signe hørte, at Nicki havde ladet tumpen sidde i sit eget skidt i en time eller sådan noget, så ville hun helt sikkert hade ham for det. Og hun ville ikke lade ham røre hende i tre ... *måneder*.

Måske kunne han bare rulle ham ud på badeværelset, og så klarede han det selv?

Yeah right!

"Puh, hvor du stinker," mumlede Nicki, mens han rullede ham ud på badeværelset.

Sinken fnisede.

”Nå, synes du, det er sjovt?”

Han fnisede igen, opkørt som en bleunge.

”Din fucking sinke.”

Nicki blev lidt chokeret over sig selv. Det var ligesom bare fløjet ud af ham. Det var jo ikke pænt, men hvad fanden, fyren forstod vel ikke noget af det alligevel. Det var vel også forståeligt, at man blev lidt passioneret under de givne omstændigheder.

Nicki åbnede badeværelsesvinduet på fuld knald, tog et par gule gummihandsker på, han havde brugt når han rensede afløb – lige meget – og prøvede forgæves at bilde sig ind, at det bare var ligesom at skifte pigerne, da de var små.

Han knappede hans bukser op og begyndte at krænge dem ned over lårene.

”Jeg slår dig ihjel, Klaes. Jeg slår dig kraftedeme ihjel.”

Sinken fnisede igen. Hold kæft, det lød dumt. Nicki måtte næsten tage sig selv i at ville give ham én på munden. Der var noget helt enormt øretæveindbydende over det grin, og hans fremståen fyldte én med lede, had næsten.

De sorte bylder fortsatte ned ad benene, som desuden var knudrede og underligt korte. Han kunne højst være 1,60, nærmest en hobbit. Hvad fanden mon hans lidelse hed?

Den gode nyhed var – hvis man kunne snakke om gode nyheder lige nu – at lugten blev hverken værre eller bedre i underetagen. Hans underbukser så heller ikke beskidte ud, og de var hvide, så man ville kunne se det med det samme. Den dårlige lugt hang bare omkring ham, som om den kom ud af huden. Nedgroet snavs af en art, nærmest jordslået eller ram som en skovbund dækket af rådne blade.

Nicki skulle til at hive bukserne op igen, men opdagede noget grønt på fyrens ene læg. Der var skrevet noget med en sprittusch. Det var Klaes’ sjuskede håndskrift.

Ingen vil savne ham ...

Hold kæft, brormand var jo helt syg i låget! Der måtte være sket et eller andet med ham på ferien. Han måtte have slået hovedet og rystet nogle kuglelejer løs. Én ting var at skrive på en sinke, men hvad satan var det for noget at skrive? "Ingen vil savne ham".

Nicki besluttede sig for, at det var dråben. Det lod ikke til, at Klaes ville komme lige med det samme; sad sikkert og skreg af grin et eller andet sted. Hovedpine og feber på trods, ville Nicki simpelthen køre op til Klaes' adresse og parkere sinke der. Det kunne være, det var Gry, der var hjemme, så måtte Klaes bare forklare sig over for hende.

Han kørte sinke ud i entréen igen og låste hjulet denne gang.

Han brød sig ikke om bare at tage af sted, når gulvtæppet var mudret sådan til. Hvis nu Signe mod forventning kom tidligt hjem fra svigermekanikken. Det var underforstået, at han tog sig lidt af huset, når han havde fået lov at blive hjemme.

Han fandt en klud, kom noget sulfo på og lagde sig ned på alle fire og gnubbede forsigtigt. Det lod heldigvis til at gå af. Havde ikke siddet der så længe, at det var tørret.

"Vi kører lige om et øjeblik," råbte han og blev svaret af et åndssvagt fnis ude fra gangen. Tja, den anden lod da i hvert fald ikke til at være beklemmt af situationen.

Nicki gik over til køkkenvasken for at vride kluden op, følte sig lidt ovenpå igen, men kun lidt.

Der lød et langstrakt knirk lige bag ham.

Nej, nej, nej ...

Jo, fandeme, jo! Sinken holdt lige bag ham igen. Havde åbenbart kunnet finde ud af låsen, var hjulet ind over det hvide tæppe og havde mudret det fuldstændig til. Det var ti gange værre end før.

Og nu begyndte han at grine. Ikke bare fnis som før, men højlydt, kaglende latter. Det var den dumme lyd, Nicki nogensinde havde hørt. Lød som en retarderet hyæne med polypper.

"Så hold dog kæft! Har du nogen anelse om, hvad Signe gør, når hun ser alt det mudder?"

Sinken ville ikke stoppe. Fattede ikke en meter af, hvad han havde gjort.

Nicki gik hen og ruskede i kørestolen.

"Hold så op med at grine af mig for satan. Det er ikke sjovt."

Feberen, den dunkende hovedpine, stuen, der var dækket af mudder, væmmelsen over dette beskidte dyr, der sad og grinede; alt sammen gjorde, at han ikke kunne tænke klart. Han bed tænderne sammen i raseri. Blev nødt til at stoppe den hæslige lyd.

”Kæft!” rasede han og gav idioten en flad, så det gibbede i hovedet.

Det havde absolut ingen effekt. Han grinede bare videre, og nu savlede han også. Han var vel for dum til at forstå smerte. Hvad fanden skulle man gøre??

Nicki tog en stor kødknivovre fra knivblokken og stak den op foran ansigtet på ham.

Endelig aftog grinnet lidt.

”Nå, sådan én kender du godt, hva’? Så er det ikke så sjovt længere.”

Den anden begyndte at rulle baglæns ud af stuen. Nu var der pludselig masser af spræl i ham. Han havde så meget fart på gennem entréen, at han fortsatte over badeværelsets karm og væltede.

Han lå og ravede rundt på gulvet derude, gispede og smågrinede stadig. Trøjen var hevet op i faldet og gav udsyn til en torso dækket af store, behårede modermærker. Det var, som om stanken – den rådne, jordslåede lugt, der var hans krops-odeur – blev kraftigere og kraftigere. Som om den voksede med hans panik.

Fy, for satan, han var ulækker.

Nicki kastede et blik tilbage på stuen. Nu havde han også selv jokket mudderet rundt over det hele. Han ville aldrig få det af. Satan og helvede.

Nicki sad i den gode lænestol i stuen og følte sig noget tom indvendig. Der havde dog sænket sig en form for ro over huset. Endelig. Feberen var der stadig, men hovedpinen var dæmpet til en mild dunken i den ene tinding. Hvis man fortrængte alle tanker, var der splitsekunder, der næsten var udholdelige.

Men roen ville ikke vare længe.

Det kunne ringe på døren hvert sekund, og Klaes ville stå derude og være ved at flække af grin over sin geniale spøg.

Men morskaben ville heller ikke vare længe.

Nicki ville blive nødt til at fortælle Klaes, hvad han havde gjort. Han burde vel egentlig ringe til politiet med det samme, men alt i hans krop strittede imod.

Det var pokkers, men han følte ikke, han havde gjort noget galt. Enhver ville have gjort det samme i hans situation. Med den mængde provokation. Og sinken virkede jo nærmest ikke menneskelig.

Desuden var Klaes den skyldige, hvis nogen.

På en måde havde Nicki mest lyst til bare at gå ud og rydde op i det, der lå ude på badeværelset. Putte det i nogle sorte sække, grave det ned i haven og så give badeværelset århundredets rengøring. Kørestolen kunne komme op på loftet.

Og Klaes, han ville bare holde sin kæft, for det var hans skyld det hele.

Nicki trak vejret dybt og slap luften langsomt ud.

Jo, det var det, han ville gøre. På med arbejdstøjet. Når badeværelset var ordnet og gravearbejdet i hus, ville han ordne tæppet, og Signe ville ikke finde ud af en skid. Og hvis hun kunne se lidt pletter, ville han sige, at det var nogle uvorne spejdere, der solgte lodsedler, som bare var vadet ind med deres store plader.

Han havde købt fem lodder, ville han sige, men havde sgu næsten fortrudt, efter det de havde gjort. Ja, det ville være hans officielle forklaring.

Han greb en rulle sorte affaldssække, en spand og alle tænkelige rengøringsmidler, han kunne finde. Nu var det nu.

En dyb indånding inden han gik ud til blodbadet. Man skulle jo nødig dejse om i svineriet.

Han skubbede døren op og blev mødt med – ikke det han troede – men et syn, der fik ham til at tabe alt, han havde i hænderne.

Der var stadig blod ud over hele badeværelset, men sinken sad fandeme i kørestolen, spillevende og uden en skramme!

Det kunne simpelthen ikke passe. Han havde lemlæstet ham. LEMLÆSTET HAM!!

Var det bare noget, han havde forestillet sig? Nej, umuligt, han kunne huske præcis, hvor han havde lagt snittene, og blodet var der jo stadig ... også på hans tøj!

Han undersøgte straks den andens arme, hals og ansigt. Det hele var vokset sammen. Kødet var simpelthen groet ud igen!

Nu meldte svimmelheden sig for alvor. Hvad foregik der? Var han ved at blive sindssyg sådan for alvor?

Han nærmest kravlede ud af badeværelset og fik mobilen gravet op af lommen.

Denne gang svarede Klaes.

"Kan du lide gaven, brormand?" var det første, han sagde og fulgte op med en tyk latter.

Nicki kunne ikke sige noget, så nikkede bare.

Jo, jo ... gaven var fin.

Du kan læse resten af historien i "Frygt-filerne 2", der også indeholder syv andre makabre fortællinger. UDKOMMER D. 3. FEBRUAR 2014.